

Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság
3.Bf.194/2023/34.

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2024. március 7. napján tartott nyilvános ülés alapján meghozta és 2024. március 13. napján kihirdette az alábbi

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Törvényszék 2023. február 15. napján kelt 3.B.260/2020/117. számú ítéletét megváltoztatja.

A Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartamát 15 (tizenöt) évre enyhíti.

A személyi szabadságot korlátozó kényszerintézkedéseire vonatkozó adatokat akként helyesbíti, hogy a vádlott 2017. augusztus 3. napjától 2017. augusztus 5. napjáig őrizetben, 2017. augusztus 6. napjától 2018. február 6. napjáig előzetes letartóztatásban volt, 2018. február 7. napjától 2018. július 27. napjáig lakhelyelhagyási tilalom alatt állt, 2018. július 30. napjától 2018. július 31. napjáig ismételten őrizetben, majd 2018. augusztus 1. napjától 2019. április 17. napjáig letartóztatásban volt, 2019. április 18. napjától 2020. szeptember 15. napjáig más ügyben kiszabott jogerős szabadságvesztés büntetést töltötte, 2021. június 26. napjától 2021. június 27. napjáig újfent őrizetben volt, majd 2021. június 28. napjától letartóztatásban lévő.

A hatóság számsorbü. számú bűnjeljegyzékén feltüntetett és a rendőrkapitányság által számsorl1 tételszámon tárgnyilvántartásba vett bűnjelekre vonatkozó rendelkezéseket mellőzi.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott érvényes személyazonosító igazolvánnyal nem rendelkezik, tényleges tartózkodási helye: városnév Országos Büntetés-végrehajtási Intézet.

A Terhelt1 vádlott által az elsőfokú ítélet kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe beszámítani rendeli.

A másodfokú eljárás során kirendelt védői díj címén felmerült 59.478 (ötvenkilencezer-négyszázhetvennyolc) forint büntügyi költséget az állam viseli.

Az ítélettel szemben további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A Fővárosi Törvényszék a 2023. február 15. napján kelt 3.B.260/2020/117. számú ítéletében Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki emberölés büntettének kísérletében [Btk. 160.§ (1) bekezdés és (2) bekezdés f) pont], melyért 20 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát fegyházban állapította meg azzal, hogy a vádlott feltételes szabadságra nem bocsátható. Rendelkezett a városnév1 Járásbíróság számsor2 számú összbüntetési ítéletével megállapított 2 év 1 hónap szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság megszüntetéséről, a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő kiszabott szabadságvesztésbe történő beszámításáról, a bűnjelekről és a büntügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú ítélettel szemben az ügyész a büntetés súlyosítását célzóan, életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása érdekében, a védő enyhítés érdekében, míg a vádlott – utalva arra, hogy a cselekményt nem önszántából csinálta – enyhítés és „vádmódosítás” érdekében jelentett be fellebbezést.

[3] Az ügyész fellebbezése írásbeli indokolásában kiemelte, hogy a törvényszék által kiszabott szabadságvesztés mértéke enyhe, nem igazodik a vádlott személyében és cselekményében rejlő társadalomra veszélyességhez és a bűnösség fokához. Nem kellő nyomatékka került értékelésre, hogy a vádlott visszaesői minőségén túl is többszörösen büntetett előéletű, cselekményét feltételes szabadságra bocsátás, részben pedig büntetőeljárás és felfüggesztett szabadságvesztés hatálya alatt követte el, garázda jelleggel, bosszúból és fondorlatos módon. További súlyosító körülmény az önhibából eredő ittas állapotban történt elkövetés, a hasonló jellegű bűncselekmények köztudomású elszaporodottsága és a köznyugalom súlyos megzavarása. Mindezekkel szemben enyhítő körülményként a ténybeli beismerés, a megbánás és a kiskorú gyermek eltartásáról történő gondoskodás állítható, továbbá a kimagasló büntetési tételkeretre figyelemmel kisebb nyomatékka az időmúlás. A vádlott előélete, erőszakos, bosszúállásra hajlamos személyisége a törvény szigorának alkalmazását indokolja.

[4] A másodfokú ügyészi feladatok ellátására a Legfőbb Ügyészség 2023. június 6. napján kelt számsor3 számú határozatával kijelölt városnév2 Fellebbviteli Főügyészség BF.100/2023/5. számú átiratában az ügyészi fellebbezést fenntartotta, a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályokat megtartotta, az ítélet ugyanakkor a Be. 592.§ (2) bekezdés a) pontjában foglalt okból részben megalapozatlan, emellett a vádlott előéletére vonatkozóan rendelkezésre álló egyes adatok ellentétesek, ezért tisztázásra szorulnak.

[5] Az előéleti adatok körében pontosítandónak tartotta az elsőfokú ítélet [12] és [14] bekezdésében szereplő elítélések alapját képező bűncselekmények megjelölését, és a

[15] bekezdésben rögzített ítélet egyes adatait, továbbá tisztázni tartotta szükségesnek a városnév1 Járásbíróság összbüntetés ítéletével megállapított szabadságvesztésből engedélyezett feltételes szabadság időszakát.

[6] Az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítást érintő ügyiratok tartalma alapján a tényállást kiegészítendőnek tartotta azzal, hogy tanú1 sértettnél a koponyaűri vérzés közvetett életveszélyes sérülés volt, a halálos eredmény bekövetkezésének reális esélye fennállt. Szükségesnek tartotta tanú15 sértett életkorának, valamint az igazságügyi pszichológus szakértői vélemény vádlotti személyiségjegyekre és értelmi képességre vonatkozó megállapításainak tényállásban történő rögzítését.

[7] Egyebekben az elsőfokú bíróság helyesen következtetett a vádlott bűnösségére és indokolási kötelezettségét is teljesítette. Helytállóan fejtette ki, hogy a terhelt jogos védelemre történő hivatkozása miért nem fogadható el. A cselekmény minősítése törvényes.

[8] A súlyosító körülményeket kiegészítendőnek tartotta azzal, hogy a vádlott a tanú15 sérelmére elkövetett cselekmény idején büntetőeljárás hatálya alatt állt. Tévesnek tartotta a törvényszék azon álláspontját, hogy a vádlottal szemben életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabása – miután a vádlott a Btk. 38.§ (4) bekezdés d) valamint e) pontjának eb) alpontja alapján nem bocsátható feltételes szabadságra – aránytalanul súlyos, tényleges életfogytig tartó szabadságvesztés kiszabását eredményezné, ugyanis az életfogytig tartó szabadságvesztésből történő feltételes szabadságra bocsátására a Btk. 42-45.§-ai tartalmazzanak speciális rendelkezéseket, melyek a jelen esetben a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét nem zárják ki. Mindezek alapján indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a Be. 599.§ (1) bekezdése szerint nyilvános ülést tűzzön ki, a Be. 606.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú ítéletet változtassa meg és a vádlottal szemben – a feltételes szabadságra bocsátás lehetősége mellett – életfogytig tartó szabadságvesztés büntetést szabjon ki.

[9] A védő fellebbezése írásbeli indokolásában az elsőfokú bíróság ítéletét a Be. 592.§ (2) bekezdés a), b), c) és d) pontjaiban írt okokból megalapozatlannak tartotta.

[10] Az I. tényállási pont esetében a [17] bekezdésben szereplő „ismeretlen okból” szövegrész helyett, a vádlott, tanúnév, továbbá tanú9 vallomásai alapján annak rögzítését tartotta indokoltnak, hogy a két társaság közti konfliktus az tanú11t ért sérelem miatt alakult ki. A [19] bekezdésből – mint kétséget kizáróan nem bizonyított tény – mellőzendőnek tartotta, hogy a vádlott az ütés előtt a „most megdöglötök” felkiáltással élt, mivel erre vonatkozóan kizárólag tanú5 tanú bizonytalan kijelentése áll rendelkezésre. Nem vitatva az ütés nagy erejű voltára vont következtetést, mellőzendőnek tartotta továbbá a [20] bekezdés első mondatában szereplő megállapítást, mivel az eszközül használt fadarab törésében nagy szerepet játszott az is, hogy a fa szerkezete már kifejezetten porózus volt, az elkövetés eszköze ekként nem keményfa. A [22] bekezdést kiegészítendőnek tartotta azzal, hogy tanú1 sérülései közvetett életveszélyes sérülések voltak, melyek szövődménymentesen gyógyultak. Az I. tényállási ponttal kapcsolatos ítéleti indokolás kapcsán kiemelte, hogy védelem e cselekmény kapcsán jogos védelmi helyzetre maga sem hivatkozott, a cselekményt elismerte, kizárólag az ölési szándékát tagadta. Figyelemmel arra, hogy az elkövetés eszköze porózus fa, mellyel az eszközt az adott módon használva a szakértő szerint sem okozható a ténylegesen elszenvedettnél súlyosabb sérülés, egy ütésre került csak sor, az életveszélyes sérülések csak egy része következett be direkt módon, a vádlott ölési szándékra utaló kijelentése pedig nem igazolható, továbbá motivációja sem ölési szándékra utal, e cselekmény testi sértésként történő minősítése indokolt.

[11] A II. tényállási pont esetében a [25] bekezdésben szereplő pontosan meg nem határozható időpontban” szövegrész helyett a rendelkezésre álló tanúvallomások alapján az „éjjel két óra körüli időpontban” szövegrészt tartotta rögzítendőnek azzal a kiegészítéssel, hogy sértett és ismerősei a tér2en található Üzletnév bevásárlóközpont épületének alján

található dohánybolt előtti területen tartózkodtak és tanú4, a tárgyaláson tett vallomása szerint, már ekkor közölte a helyszínre érkező rendőrökkel, hogy amennyiben a vádlottat nem küldik el, őt meg fogják ölni. Rögzítendőnek tartotta azt is, hogy a vádlott felsőruházatát tanú4 elszakította, valamint, hogy a dulakodás során védenca fején egy 2x2 cm-es duzzanat keletkezett. Az ítélet tévesen rögzíti továbbá a [26] bekezdésben, hogy a vádlott a tér3 irányába távozott, mivel a tárgyaláson tisztázásra került, hogy a tér4 irányába indult, amit a kamerafelvételek is alátámasztanak. Feltételezésnek tartotta az elsőfokú bíróság azon következtetését is, miszerint a vádlott azért érkezett vissza a térre a vasrúddal, hogy azt használva vegyen elégtételt a sértetten és társain, ezért e megállapítás mellőzését kérte. Álláspontja szerint a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján az állapható meg, hogy a vádlott a térre történt visszatérését követően nem ment oda a sértetti társasághoz, hanem a számsor4 villamos körútnévi megállója irányába kívánt távozni. A sértett és társai azonban észrevették, majd tanú15, tanú4 és tanú2 kiabálva, szitkozódva és folyamatosan fenyegetőzve kergetni kezdték. A vádlott lépteit felgyorsítva próbált üldözőitől távolodni. tanú15 és tőle 6-7 méterrel lemaradva tanú4 és tanú2 követték. tanú4 kezében egy sörös üveggel folyamatosan a vádlott életének kioltására irányuló fenyegetéseket kiabált. A vádlott a számsor4 villamos tér1 felé haladó oldalának peronjára fellépett, majd megfordulva észlelte, hogy továbbra is hárman, kitartóan üldözik. Ekkor hátrálni kezdett, majd amikor tanú15 a közvetlen közelébe ért, a sértett és társai támadásától a korábbi dulakodás és a folyamatos fenyegetőzés miatt jogosan tartva, a vascsövet a feje felé emelve kiáltott rá tanú15ra, hogy „Gyere, ha mersz! Most már nem mersz ide jönni, mi?”. Erre tanú15 agresszív, támadó módon a vádlott irányába mozdult, aki az életét közvetlenül fenyegető támadás elhárítása érdekében sújtott a kezében lévő vascsővel a sértett fejére. Pontosítandónak tartotta továbbá az ítélet [28] bekezdésében, hogy a rendőröktől nem tanú4 és tanú2, hanem tanú6 kért segítséget. Az ítélet ezzel kapcsolatos indokolását részletesen elemezve mutatott rá az indokolás álláspontja szerint téves megállapításaira és az általa megállapíthatónak vélt tényállás alapját képező bizonyítékokra. Mindezek alapján kifejtette, hogy a szóbeli provokációban, üldözésben, majd agresszív vádlott felé mozdulásban testet öltő sértetti fellépés alapján a vádlott jogtalan támadással közvetlenül fenyegető helyzetben volt, melyet az ütéssel csak megelőzött, így esetében a jogos védelmi helyzet, sőt a körülményekre figyelemmel a Btk. 22.§ (2) bekezdés a), aa), ac) és ad) pontja szerinti ún. „szituációs jogos védelmi helyzet” feltételei is fennállnak. A sértett és társai által a vádlott személye ellen, éjjel, felfegyverkezve, csoportosan intézett jogtalan személy elleni támadás az élet kioltására irányulónak tekintendő, melyre figyelemmel a védekezés joga a vádlottat korlátlanul megillette.

[12] A büntetés enyhítése körében kiemelte, hogy amennyiben megállapítható, hogy a vádlott nem állt feltételes szabadság hatálya alatt az elkövetéskor, e körülmény a súlyosító körülmények köréből mellőzendő. Az időmúlás az első cselekményt nézve már közel hét éves, mely a vádlottnak fel nem róható. A vádlott hátrányos helyzetbe került az első cselekmény jogerős elbírálását követő hatályon kívül helyezés, majd az időközben történt jogszabályváltozás miatt is. Felhívta a figyelmet arra is, hogy ha a másodfokú bíróság a II. tényállási pontban rögzített cselekmény kapcsán a jogos védelemre vonatkozó védői érvelést nem osztja, a sértetti közrehatás enyhítő körülményként történő értékelésének mellőzésére nem kerülhet sor. Ezen túl további enyhítő körülmény az alkalmi elkövetés is.

[13] Mindezek alapján indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet a Be. 604.§ (1) bekezdés b) pontja alapján, a Be. 606.§ (1) bekezdésében meghatározott okból változtassa meg, az ítéleti tényállás I. pontjában rögzített cselekményt a Btk. 164.§ (8) bekezdésébe ütköző életveszélyt okozó testi sértés büntettének minősítse, míg Terhelt1 vádlottat a II. tényállásban rögzített emberölés büntette miatt emelt vád alól a Btk. 22.§ (1) és (2) bekezdésére figyelemmel a Be. 566.§ (1) bekezdés d) pontja alapján mentse fel és a büntetést vele szemben ennek megfelelően szabja ki. Másodlagosan indítványozta, hogy az

ítélőtábla a vádlottal szemben kiszabott büntetést az eltérő minősítést és felmentést célzó védelmi érvelés elfogadásának hiányában is lényegesen enyhítse.

[14] A másodfokú nyilvános ülésen az ügyész és a védő az írásbeli indítványában foglaltakkal érdemben egyezően szólalt fel. Terhelt1 vádlott személyi körülményeiről nyilatkozott. Az ügy érdemében ölési szándékát mindkét cselekmény vonatkozásában tagadta, a második tényállási ponttal összefüggésben hangsúlyozta, hogy nem akart senkit bántani, hátrált is üldözői elől, a sértettet felszólította, hogy ne közeledjen, de továbbra is agresszívan lépett fel, csak védeni akarta magát. A felelősséget vállalja, a helyszínről sem menekült el. A térlen egy terhes lány védelmére kelt, a sértettől bocsánatot is kért. Kiemelte, hogy ha egy esélyt kaphatna normálisan szeretne élni. A bv. intézetben a szabályokat betartja, a konfliktusokat kerüli, fegyelmet nem kapott. Az utolsó szó jogán megbánását hangsúlyozta és sajnálatát fejezte ki.

[15] A fellebbezések az alábbi eredményre vezettek:

[16] Figyelemmel arra, hogy a vádlotti fellebbezés – a súlyosítást célzó ügyészi és az enyhítést célzó védelmi fellebbezés mellett – a tartalma szerint a minősítést és a bűnösség megállapítását is támadta, így a Be. 583.§ (3) bekezdése szerinti, a Be. 590.§ (3) bekezdése alapján korlátozott felülbírálatot eredményező fellebbezésnek nem volt tekinthető, a másodfokú bíróság a Be. 590.§ (1) és (2) bekezdése alapján a Fővárosi Törvényszék ítéletét az azt megelőző eljárással együtt felülbírálta. Ennek során az elsőfokú ítélet megalapozottságát, a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására, intézkedés alkalmazására vonatkozó rendelkezéseit, valamint az indokolás helyességét és az eljárási szabályok megtartását arra tekintet nélkül bírálta felül, hogy ki, milyen okból fellebbezett. Itt szükséges utalni arra, hogy a védő, bár a Fővárosi Törvényszék 3.B.260/2020/117. számú jegyzőkönyve szerint a fellebbezését kizárólag enyhítést célzóan jelentette be, a fellebbezése írásbeli indokolásában immár a tényállást, a cselekmény jogi minősítését és a tanú15 sérelmére történt bűncselekmény tekintetében a bűnösség megállapítását is támadta. Miután a Be. 584.§ (3) bekezdés b) pontja a Be. 583.§ (3) bekezdése alapján bejelentett fellebbezés utóbb történő kiterjesztésének lehetőségét kizárja, a másodfokú bíróság a védői írásbeli beadványában a büntetés enyhítését célzó indokokon túlmenően előadottakat a teljeskörű terhelti fellebbezésre tett védői észrevételként, illetve a terhelti fellebbezés indokolásaként tudta figyelembe venni.

[17] A fentiek szerinti teljeskörű felülbírálatot elvégezve a másodfokú bíróság megállapította, hogy törvényszék a bizonyítási eljárást a perrendi szabályokat betartva folytatta le. A Be. 607. § (1) bekezdésben és a Be. 608. § (1) bekezdésében írt feltétlen, vagy a Be. 609. § (1) és (2) bekezdésében meghatározott, az ügy érdemére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható, hatályon kívül helyezéshez vezető eljárási szabálysértést nem valósított meg, ilyenre egyébként a felek sem hivatkoztak. A 2022. szeptember 1. napján tartott tárgyaláson – az eljáró bíró személyében történt változást követően – a Be. 518.§ (3) bekezdésében írtak szerint a bíróság a tárgyalást a tárgyalás korábbi anyaga lényegének ismertetésével megismételte, azaz a korábbi tárgyalások anyagát a tanács összetételében történt változást követően ismét a tárgyalás anyagává tette. Emiatt a korábbi tárgyalási határnapok feltüntetése az ítélet bevezető részében – szemben a védői fellebbezés írásbeli indokolásában előadottakkal – szükségtelen. (6.sz. melléklet „Az elsőfokú büntető ügydöntő határozatok szerkesztésének elvei és gyakorlata (szerkesztési segédlet) Kúria)

[18] A tárgyalási jegyzőkönyvek alapján megállapítható, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat megtartotta. A Be. 163. § (1)-(3) bekezdésében írtakra figyelemmel ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett, a vád tárgyává tett bűncselekmények elbírálása szempontjából releváns bizonyítékokat feltárta. A tényállás alapos és hiánytalan felderítése érdekében valamennyi, az ügy helyes ténybeli és jogi

megítéléséhez elengedhetetlen bizonyítékot beszerezett, tárgyalás anyagává tette mindazokat a bizonyítékokat, amelyek az ügy eldöntése körében releváns adatokat tartalmaznak.

[19] Az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatának perjogi akadályja nem volt.

[20] A másodfokú bíróság a Terhelt1 vádlott személyi körülményeire vonatkozóan megállapított tényeket a nyilvános ülésen tett nyilatkozataik alapján azzal egészíti ki, hogy a fogvatartását megelőzően élettársi kapcsolatban élt, mely a bv. intézetbe kerülését követően megszakadt. Volt élettársával közös két kiskorú, 8 és 10 éves gyermekeit jelenleg a vádlott édesanyja neveli. Időközben árufeltöltői végzettséget szerzett.

[21] Az előzményi elítéléseire vonatkozó adatokat a bűnügyi nyilvántartás adatai alapján annyiban pontosítja, illetve azzal egészíti ki, hogy:

[22] – a [12] bekezdésben rögzített a városnév1 Járásbíróság számsor5 számú és a városnév3 Törvényszék mint másodfokú bíróság számsor6 számú határozataival történt jogerős elítélésre hamis vád büntette és lopás vétsége miatt került sor. A szabadságvesztés büntetés kezdő napja 2015. január 26., utolsó napja 2015. szeptember 25. napja.

– a [13] bekezdésben feltüntetett összbüntetési ítélet alapítéleteinek alapját képező bűncselekmények lopás vétsége (városnév4 Járásbíróság számsor7) és hamis vád büntette (városnév5 Járásbíróság számsor9),

– a [14] bekezdésben rögzített elítélés feltüntetését – miután azt a bűnügyi nyilvántartás adatai már nem tartalmazzák és az a visszaesői minőség megállapításának alapját sem képezi – mellözi,

[23] – a [15] bekezdésben feltüntetett összbüntetési ítélet alapítéleteinek alapját képező bűncselekmények lopás vétsége (városnév4 Járásbíróság számsor11) és lopás büntette (városnév5 Járásbíróság számsor8 továbbá számsor10)

[24] A vádlott bűnügyi előéletére vonatkozó adatokat kiegészíti azzal, hogy a városnév6 Bíróság a 2023. május 12. napján kelt és ugyanezen a napon jogerős ítéletével két rendbeli, 2021. március 5. napján elkövetett lopás büntette miatt, hét hónap börtön fokozatú szabadságvesztésre és 1 év közügyektől eltiltásra ítélte. Szabadságvesztés büntetésének kezdő napja 2023. május 16. napja, utolsó napja 2023. december 15. napja.

[25] Feltünteteti továbbá, hogy ellene a városnév6 Ügyészség számsor12. számú vádirata alapján 2018. július 29. napján történt garázdaság büntette, testi sértés vétsége és testi sértés büntette miatt további eljárás van folyamatban. A megalapozott gyanú közlésére 2018. július 30. napján került sor.

[26] Itt szükséges utalni arra, hogy a másodfokú bíróság a nyilvántartásban szereplő ellentmondásos adatok tisztázása érdekében beszerezte a városnév1 Járásbíróság számsor2 számú összbüntetési ítéletének végrehajtására vonatkozó adatokat. A megküldött fogamatba vételi és szabadítási értesítők alapján megállapítható, hogy az összbüntetési ítéletben megállapított 2 év 1 hónap börtön fokozatú szabadságvesztés végrehajtását a vádlott 2019. április 19. napján kezdte meg, feltételes szabadságra bocsátására a városnév7 Törvényszék BV. Csoportjának számsor13 számú határozata folytán 2020. szeptember 15. napjával került sor. Az erre vonatkozó az elsőfokú bíróság ítéletének [15] bekezdésében rögzített adatok tehát helytállóak.

[27] Az elsőfokú ítélet megalapozottsági vizsgálata során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás hiányos, az I. tényállási pont esetében nem tartalmazza azt a tényt, hogy tanúl sértett közvetett életveszélyes sérülést szenvedett, valamint nem tartalmazza az egyes sérülések keletkezésének mechanizmusát, a II. tényállási pontot illetően pedig nem rögzíti az elfogadott bizonyítékokból megállapítható pontossággal a vádlott és a sértetti társaság közti előzetes konfliktus időpontját, továbbá –

amint azt a fellebbviteli főügyészség is részletezte – a vádlott személyiségére vonatkozó, az igazságügyi pszichológus szakértő által megállapított tényeket és a sértett életkorára vonatkozóan adatot, ezért az elsőfokú ítélet a Be. 592.§ (2) bekezdés a) és c) pontja alapján részben megalapozatlan.

[28] E hibák és hiányosságok ugyanakkor az ügyiratok tartalma alapján maradéktalanul kiküszöbölhetőek, így a részbeni megalapozatlanság a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján a másodfokú eljárásban is orvosolható volt az alábbiak szerint:

[29] Az elsőfokú ítélet [22] bekezdésének első mondatát követően a tényállást az igazságügyi orvosszakértői vélemény és szakértői orvosszakértő tárgyalási nyilatkozata alapján kiegészíti azzal, hogy: „A koponyaüri vérzés közvetett életveszélyes sérülés volt, a halálos eredmény bekövetkezésének reális lehetősége fennállt. A bal oldali fali-halánték lebeny területének pókhálóhártya alatti bevérzése az ütés hatására közvetlenül, míg a koponya jobb oldalának sérülései indirekt módon, az ütés következtében történt eszméletvesztés és elesés következtében alakultak ki. (számsor14bű. számú nyomozási iratok 301.o. 8.B.260/2020/22. sz. jkv. 33-34.o)

[30] Az elsőfokú ítélet [25] bekezdésének első mondatában a „pontosan meg nem határozható időpontban” szövegrészt mellőzi és tanú4 nyomozás során tett és az elsőfokú ítélet [67] bekezdése szerint a törvényszék által is elfogadott vallomása alapján a helyére a „körülbelül hajnali két óra körüli időben” szövegrészt illeszti.

[31] Az elsőfokú ítélet [27] bekezdésében utal arra, hogy tanú15 sértett számsor15 évben született. (nyomozási iratok 79.o)

[32] Az elsőfokú ítélet [32] bekezdését kiegészíti azzal, hogy a vádlott értelmi képessége a normál övezet alsó szegmensére detektálható, érzelmi és indulati élete kiegyensúlyozatlan, érzelmileg labilis, impulzív-indulatos személy, személyiségfejlődésének és magatartásának kialakulását károsító előzményi organikus betegség vagy trauma nem volt kimutatható, személyisége, magatartása és életvitele formálásában környezetének jelentékeny szerepe volt, az esetében észlelhető személyiségjegyek szocializációs hiányosságra utalnak. (igazságügyi pszichológus szakértői vélemény számsor16bű. sz. nyomozási iratok 523-531.o)

[33] Az így helyesbített és kiegészített tényállás már hiánytalan, az ügyiratok tartalmával összhangban álló és téves ténybeli következtetésektől mentes, ekként a Be. 593.§ (3) bekezdése alapján a másodfokú eljárásban is irányadó volt.

[34] Az elsőfokú bíróság eleget tett indokolási kötelezettségének. Tényállási pontonként megjelölte a rendelkezésre álló bizonyítékokat, majd ítélet [59]-[71] bekezdésében kellő részletességgel számot adott arról, hogy mely bizonyítékot és miért fogadott el, a cselekmények elkövetését, a sérülés okozását tényben nem vitató vádlott védekezésre irányuló előadását miért vetette el. Megállapításaival érdemben a másodfokú bíróság is egyetértett. Az I. tényállási pontot illetően a vádlott cselekvősege a rendelkezésre álló kamerafelvétel, továbbá az orvosszakértői vélemény alapján kétséget kizáróan megállapítható, a terhelt védekezésre hivatkozása aggálytalanul elvethető volt. Miután a két társaság közti szóváltás oka a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján nem volt megállapítható, a törvényszék helyesen járt el, amikor a tényállásban csupán annyit rögzített, hogy arra ismeretlen okból került sor. Nem foghatott helyt a védőnek a vádlott által az ütest megelőzően használt „Most megdöglötök!” kifejezés tényállásból történő mellőzésére irányuló indítványa sem. Ezzel kapcsolatban megállapítható, hogy tanú5 tanú a nyomozás során 2017. július 30. napján tett vallomásában erről határozottan nyilatkozott (nyom.ir.214.o), a tárgyaláson történt kihallgatása során pedig e nyilatkozatát egyértelműen fenntartotta, amikor azt mondta, hogy: „Igen akkor emlékeztem, hogy azt kiabálta, hogy most

megdöglötök, most meg erre nem emlékeztem....akkor elég friss volt az élmény... 3 év elteltével ilyenekre nem emlékszem, de akkor azt mondtam.” Emellett hasonló kifejezések elhangzására tanú13 is utalt. (8.B.260/2020/22. sz. jkv. 30.o) tanú5 a helyszínen jelen volt, a cselekményt észlelte, így az a körülmény, hogy tanú12 – aki sokkos állapotát és hiányos emlékeit maga is hangsúlyozta – közelebb állt a sértetthez a tanú szavahihetőségének a megkérdőjelezésére nem alkalmas, ahogyan nem cáfolja ezt a kamerafelvétel, vagy az a körülmény, hogy erre a támadást elszenvedő sértett utóbb valóban nem emlékezett. A fentiek alapján e megállapítás iratellenesnek nem tekinthető, az elsőbírói bizonyítékértékelő tevékenység eredménye így nem kifogásolható. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs helye az elkövetéshez használt fakaró „félkemény” jellege tényállásban történő rögzítésének sem. Amellett, hogy e kijelentés szubjektív, egzakt tartalommal nem bír, az eszköz keménységének megítéléshez szükséges elemek – vádlott földhöz csapva eltörte, az a sértett fején eltörtött, valamint az okozott sérülés, azok keletkezésének mechanizmusa – a tényállásban immár hiánytalanul szerepelnek, az eszköz keménysége ezek alapján pontosan megítélhető. A bántalmazás nagy erejű voltának megállapítását a tényállás [19] bekezdése tartalmazza, az a bizonyítékokkal összhangban álló, megállapítását a védő maga sem vitatta. Az ügyiratok tartalmával egyező tény az is, hogy a vádlott a karót a sértett fején eltörte, ebből adódóan annak rögzítése, hogy a bántalmazás olyan erejű volt, hogy az ütés következtében a karóból egy darab kitört, sem iratellenesnek, sem korábbi megállapítással ellentétesnek, sem téves ténybeli következtetésen alapulónak nem tekinthető, helyesbítést így nem igényel. Alappal kifogásolták ugyanakkor a felek, hogy a törvényszék által megállapított tényállás tanú1 sérülései esetében hiányos, nem utal, az általa elszenvedett sérülések közvetett életveszélyes voltára, de további hiányosságban is szenved, mert nem rögzíti az egyes sérülések keletkezési mechanizmusát, mely megállapításokkal a másodfokú bíróság a tényállást a szakértői vélemény és a szakértő tárgyalási nyilatkozata alapján a Be. 593.§ (1) bekezdés a) pontja alapján kiegészítette.

[35] A tényállás II. pontját illetően a törvényszék – részben eltérő indokok alapján – de helyesen következtetett arra, hogy a vádlott a vascsővel azért tért vissza a sértetti társasághoz, hogy a korábbi sérelmén elégtételt vegyen, így helytállóan került sor e körben a terhelti védekezés elvetésére és vádlott provokatív fellépését állító sértetti nyilatkozatoknak az elfogadására. A terhelt mozgása a térfigyelő kamerák felvételein pontosan nyomon követhető. A kamerafelvételek elemzéséről készült rendőri jelentés és az abban is szereplő felvételek alapján (01000/számsor16bü. sz. nyomozási iratok 61-65.o) a 161. sz. kamerán 03 óra 10 perckor látható, hogy a szakadt felsőt viselő vádlott a út5 és út2 kereszteződésénél egy oszlopot próbál meg a földből kiszedni, a kérdéses kereszteződés a út5on a tér2 után, a pályaudvarnév irányába található. 03 óra 11 perc 2 másodperckor a vádlott társával a út5on már visszafelé, a tér2 irányába halad. A 092-es kamerán látszik, hogy 03 óra 11 perc 39 másodperckor haladnak át a tér2i villamosmegállónál lévő gyalogátkelőn. A 053-as kamerán 03 óra 14 perckor látható, hogy a két férfi a körútnévon halad a tér2 irányából a tér4 irányába, és ugyanezen kamera rögzíti, hogy alig egy perc múlva, 03:14:57-kor már jönnek is visszafelé a körútnévon, a vádlott kezében immár a vascső is látható, azonban nem a körúton halad tovább, hanem a sarkon a térre befordul. Mindezek egyértelműen cáfolják a védelem fellebbezésben előadott azon okfejtését, hogy a vádlott a utcánév utcán érkezett vissza a tér2re, ahol a hazajutás érdekében a téren át kellett vágnia és ekkor figyelt fel rá és vette üldözőbe őt a sértetti társaság. Ezzel szemben az látható, hogy a vádlott a térhez érve nem hazafelé a villamosmegállóhoz (akkor nem kellett volna a térre befordulnia) hanem a sértetti társaság irányába indul. Mindez a békés hazatérés szándékát állító terhelti előadást cáfolja, egyben igazolja a sértett társai által tett, a vádlott provokatív fellépését állító, e körben érdemben egybehangzó vallomásokat. Mindezekre is figyelemmel a törvényszék által megállapított II. tényállás érdemben hiánytalan, az ügyiratok tartalmával összhangban álló,

téves ténybeli következtetésektől mentes, helyesbítést mindösszesen annyiban igényelt, hogy a sértetti társaság és a vádlott közti előzetes konfliktus időpontja tanú4 nyomozás során tett és az elsőfokú ítélet [67] bekezdése szerint a törvényszék által is elfogadott vallomása alapján az elsőfokú ítélet [25] bekezdésében nagyobb pontossággal volt meghatározható, illetve a sértett születési éve, továbbá személyiségjegyeire vonatkozó szakértői megállapítások a tényállásban rögzítendőek voltak. A tanú4 tanú tárgyalási vallomása alapján a tényállásnak a vádlott megölésével való fenyegetőzéssel történő kiegészítésére irányuló védői indítvány nem foghatott helyt, mert az elsőfokú bíróság indokolása [67] bekezdésében helytálló érvek mentén kifejtettek szerint a tanú nyomozás során tett vallomását fogadta el valónak. Annak rögzítése, hogy a vádlott felsőruházata a tanú4fel történő dulakodás során szakadt-e el, illetve a vádlott fején duzzanat ennek során keletkezett-e, amellet, hogy a vádlott terhére rótt cselekmény megítélése szempontjából – miután ezen előzményi konfliktus is a vádlott provokatív fellépésére vezethető vissza – szükségtelen, arra az elsőfokú bíróság bizonyítást nem folytatott, de az a vád keretei között feladata sem volt. Összességében megállapítható, hogy az eltérő tényállás megállapítására irányuló védelmi érvelés az elsőfokú bíróság bizonyítékértékelő tevékenységének a kritikája, mely azonban megalapozatlanság hiányában a Be. 593.§ (2) bekezdésében írtakra is figyelemmel eredményre nem vezethetett.

[36] A törvényszék az irányadó tényállásból okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és cselekményeit törvényesen minősítette a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérleteként. Ítélete indokolásának [74]-[77] bekezdésében a Kúria 4/2013. számú Büntető Jogegységi Határozatában írtak szerint vizsgálta, hogy a vádlott akár a tanú1, akár a tanú15 sértett sérelmére történt cselekménye elkövetésekor jogos védelmi helyzetben cselekedett-e. A védő iratszerűen utalt arra, hogy a vádlott a bűnösségét a tanú1 sérelmére történt cselekmény kapcsán nem vitatta, csak az élet kioltására irányuló szándékát tagadta. A vádmódosítást követően a terhére rótt életveszélyt okozó testi sértés büntette tekintetében beismerő nyilatkozatot tett (5.B.72/2019/19. jkv. 12.o), majd a felülvizsgálat során történt hatályon kívül helyezést követő megismételt eljárásban is ekként nyilatkozott. (8.B.260/2020/22. sz. jkv. 3.o). Védekezésében ugyanakkor következetesen állította, hogy a tér1en történekkor tanú11 védelmére kelt, illetve saját magát is támadástól féltette (pl. 8.B.260/2020/22. jkv. 6.o: „...nagyon sokan elkezdtek felém indulni, majd odaszaladtam a közeli parkos részhez, onnan elővettem egy fadarabot, amivel a legközelebbi embert megütöttem, mert nem akartam, hogy tovább üssenek, vagy megszúrjanak késsel.”) A tényállás jogos védelmi helyzet lehetséges fennálltával összefüggő elemzése tehát a védői érveléssel szemben az I. tényállási pont esetében sem volt szükségtelen, azt a vádlotti védekezésre figyelemmel a bíróságnak a jogos védelemre történt formális hivatkozás hiányában is vizsgálnia kellett. E körben az elsőfokú bíróság helyesen mutatott rá arra, hogy a vádlott cselekménye a sértetti csoporttal történt megelőző konfliktusától térben és időben jól elkülönült. A vádlott támadását rögzítő kamerafelvétel alapján egyértelműen megállapítható, hogy a vádlott az, aki egy fakarót magához véve a már távozó sértetti társaság után indul, majd tanú1t a karóval leüti. Jogtalan támadás vagy azzal követlenül fenyegető helyzet hiányában a jogos védelem lehetősége fel sem merül, az megtorlasként nem alkalmazható. (4/2013. BJE.) A jogos védelmi helyzet elvetésére a védői állásponttal szemben a II. tényállási pont esetében is megalapozottan és az anyagi jogi szabályokkal összhangban került sor. A megalapozott és ekként irányadó tényállás szerint ez esetben is a vádlott volt az, aki a korábbi sérelme miatt vasrudat vett magához és a sértetti társaságot újfent megkereste, majd őket megfenyegette, azaz velük szemben ez esetben is, a megtorlás szándékával, kihívó, provokatív magatartást tanúsított. A sértetti társaság erre akként reagált, hogy rendőri segítséget kértek, illetve hárman követni kezdték a vádlottat, hogy a vasrudat elvegyék tőle. E sértetti fellépés – bár nem szükséges védekező jellegű, válasz a vádlotti fenyegetésre, az esetleges verbális fenyegetések mellett is

vádltó ki hívás elfogadásaként értékelhető, így jogos védelmi helyzetet ez okból sem keletkeztet. Az ütést megelőzően ugyancsak a vádlott volt az, aki a villamosmegállóban szembe fordult tanú15-val, azonban tárgyalási vallomásaival szemben nem azt kiáltotta felé, hogy „Ne gyere közelebb!”, hanem az intézkedő rendőrök – tanú10 és tanú8 – elfogadott vallomása szerint azt, hogy „Gyere, ha mersz! Úgysem mersz idejönni!” E kijelentések ez esetben sem védekezőek vagy hárítóak, hanem éppen ellenkezőleg, továbbra is kihívóak, provokatívak. Eközben a téren folyamatos rendőri jelenlét volt, 10 rendőr teljesített szolgálatot, óránként váltva egymást állandóan két járőr járőrözött, társaik a térenél várakoztak. A vádlott vallomásaival ellentétben beszorítva vagy támadóktól közvetlenül körülvéve nem volt. Közvetlen közelében csak az eszköztelen, fizikai erőfölényben nem lévő, hozzá képest alacsonyabban álló sértett tartózkodott, akit lassabban mozgó, testesebb társai csak méterekkel lemaradva, távolabbról követtek. Mindezekre figyelemmel megállapítható, hogy a vádlotti cselekvőség nem szükséges védekező, hanem éppen, hogy támadásra felhívó volt, ekként a jogos védelmi helyzet ez esetben sem állapítható meg. A jogos védelmi helyzet hiányából fakadóan a védelem által hivatkozott, a Btk. 22.§ (2) bekezdése szerinti ún. szituációs jogos védelemre vonatkozó szabályok alkalmazásának sem lehetett helye.

[37] A cselekmény jogi minősítését illetően meghatározó jelentőségű a szándék vizsgálata. A törvényszék által is hivatkozott 3/2013. sz. Büntető Jogegységi Határozatban írtak szerint az emberölés, illetőleg ennek kísérlete esetén az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik. Ezzel szemben az életveszélyt okozó testi sértés, valamint a halált okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul. Az életveszélyt okozó testi sértésnél a szándék kiterjedhet az eredményre, de lehetséges e vonatkozásban a gondatlanság is, a halált okozó testi sértés esetén viszont az eredmény tekintetében csak gondatlanság állhat fenn. Ez utóbbi bűncselekmény kapcsán az elkövető tudatában - a tőle elvárható figyelem, körültekintés elmulasztása miatt - fel sem merül a halálos eredmény bekövetkezésének a lehetősége, vagy ha igen, azt nem kívánja, nem nyugszik bele abba, hanem könnyelműen bízik az elmaradásában.

[38] Az elkövetés időpontjában fennálló tudati állapot tisztázásánál, így annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre avagy testi sértésre, illetőleg egészségsértésre irányult-e: jelentős mértékben a külvilágban megnyilvánult és ennél fogva megismerhető tények elemzésének van jelentősége. E tényezőket az elsőfokú bíróság ítélete indokolásának [81]-[83] bekezdésében megfelelően megjelölte és tényállási pontonként egyenként elemezte. Megállapításait a másodfokú bíróság is osztotta azzal, hogy az I. tényállási pontban rögzített cselekményről készült felvételek alapján az a körülmény, hogy a vádlott a támadást követően tanú13-sal dulakodni kezdett, nem igazol a tanú1 sértett sérelmére elkövetett bűncselekménnyel kapcsolatos kitartó szándékot. A dulakodás a vádlott és a támadást követően társait védeni kívánó, és ezért a vádlottat lefogni igyekvő tanú13 között folytatódott, ekként a cselekmény garázda jellege körében értékelendő. Az I. tényállási ponttal kapcsolatban a törvényszék helyesen ismerte fel, hogy az elkövetés eszköze az adott erővel és módon használva, félkemény állaga ellenére is alkalmas volt életveszélyes sérülés okozására, ebből fakadóan a későbbi folyamatok alakulásától függően akár halálos eredmény előidézésére. Ilyen formában a vádlott ölési szándékára az egyéb körülményekből vonható következtetést az eszköz ezen tulajdonsága nem zárja ki. A 113 cm hosszú, 6 cm átmérőjű fakaróval, azt két kézzel tartva, fej fölül lendítve nagy erővel, fejre irányzottan, a sértett számára váratlanul – ekként a védekezés, elmozdulás lehetőségét minimalizáló módon – leadott ütés az eszközben rejlő lehetőségek maximális kihasználására, azaz adott eszközzel a lehető legsúlyosabb sérülés okozására irányuló törekvést igazol. Az indulat hatása alatti egyszeri ütés, illetve a fakaró tulajdonságaink előzetes ismerete (mely abból igazolható, hogy a vádlott az eszközt az ütést megelőzően a földhöz csapva eltörte) csupán az élet kioltására

irányuló egyenes szándék megállapítását zárja ki, aggálytalan következtetést enged azonban arra, hogy a vádlott a halálos eredményt bár igazolhatóan nem kívánta, de annak esetleges bekövetkezése iránt közömbös volt, abba legalábbis belenyugodott.

[39] A II. tényállási pontban rögzített tanú15 sérelmére elkövetett cselekmény minősítés szempontjából releváns körülményei az I. tényállási pontban írt cselekménnyel érdemben megegyeznek, azzal, hogy az elkövetés eszköze ez esetben egy 176 cm hosszú, mintegy 2,582 kg. súlyú vasrúd (zártszelvény) volt, melyet az adott módon használva (a vádlott azt két kézzel, fej fölül lendítve, felülről lefelé irányuló mozdulattal nagy erővel sújtott a sértett koponyájára) az élet kioltása gyakorlatilag szükségszerű, így az ölésre irányuló egyenes szándék ez esetben aggálytalanul megállapítható.

[40] A fentiekre figyelemmel a törvényszék helyesen minősítette a vádlott tanú1 és tanú15 sérelmére elkövetett cselekményét a Btk. 160.§ (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés f) pontja szerint minősülő emberölés büntette kísérletének. Az eltérő minősítés megállapítását célzó védelmi érvek nem foghattak helyt.

[41] A törvényszék a büntetés kiszabása során irányadó körülményeket csaknem feltárta. Tényszerűen utalt azonban a fellebbviteli főügyészség arra, hogy a vádlott a tanú15 sérelmére elkövetett bűncselekmény idején büntetőeljárás hatálya alatt is állt, melynek megállapítására a tanú1 sérelmére történt bűncselekmény miatt folyamatban lévő eljárason túl, az ellene a garázdaság büntette és más bűncselekmények miatt a városnév8 Rendőrkapitányságon számsor17bü. számon indult büntetőeljárás ténye is alapot ad. Visszaesői minősége pedig miután a II. tényállási pontban rögzített cselekmény az elsőfokú ítélet [15] bekezdésében rögzített összbüntetési ítéletből történt feltételes szabadság hatálya alatti – a Btk. 459.§ (1) bekezdés 31. pontja szerint – szemben az elsőfokú ítélet [89] bekezdésében írtakkal a tanú15 sérelmére történt elkövetés esetében is megállapítható. További súlyosító körülmény a tanú15 sérelmére történt cselekményhez használt eszköz (vasrúd) különös veszélyessége, mely az adott módon használva nagy biztonsággal, az elhárításra esélyt sem hagyva volt alkalmas a halálos eredmény előidézésére. Ugyanakkor ugyanezen cselekmény kapcsán enyhítő körülmény, hogy a kihívó jelleget a sértetti és társai fellépése, a vádlott rendőri jelenlét mellett szükségtelen üldözőbe vétele sem nélkülözte, ahogyan a tanú1 sérelmére történt elkövetést is megelőzte a sértetti társaságba tartozó személyek és a vádlott közti kölcsönös garázdaság. Miután a vádlott a személyi körülmények körében, az előéleti adatoknál kifejtettek szerint a tanú1 sérelmére történt bűncselekmény esetén feltételes szabadság hatálya alatt állt, az e körülmény mellőzésére irányuló védelmi indítvány nem foghatott helyt. Az eljárás elhúzódása melletti hátrányos jogszabályváltozásra vonatkozó védői érveket a másodfokú bíróság nem osztotta, alkalmazásuk alapját ugyanis a hatályba lépésüket követő újabb vádlotti bűnelkövetés teremtette meg. Mindezek ellenére az ítéltábla úgy ítélte meg, hogy a korábban ugyan többször is büntetett, de tipikusan vagyon elleni bűncselekmények miatt elítélt, alkalom szülte indulati jellegű cselekményeket elkövető, hiányos szocializációjú vádlott esetében az életfogytig terjedő szabadságvesztés kiszabása a terhelt visszaesői minősége, a feltételes és büntetőeljárás hatálya alatti hatálya alatti elkövetés esetén is eltúlzott, figyelemmel arra is, hogy az ezen büntetés kiszabását lehetővé tevő minősítésű bűncselekmény kísérleti szakban rekedt, a vádlott cselekménye több ember halálához ténylegesen nem vezetett, tanú1 esetében az egyébként be sem következett eredmény tekintetében csak eshetőleges szándék terheli, a cselekmények elkövetését láthatóan megbánta, életvitelén változtatni kíván. Mindezek alapján az ítéltábla álláspontja szerint a súlyosítást célzó ügyészi fellebbezésben indítványozott életfogytig terjedő szabadságvesztés, de az elsőfokú bíróság által alkalmazott, a különös részi büntetési tételkeret felső határában meghatározott tartamú 20 évi szabadságvesztés is jelentősen eltúlzott, ezért a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 15 évre

enyhítette, ez áll ugyanis arányban a vádlott terhére rótt bűncselekmény konkrét tárgyi súlyával, a vádlott társadalomra veszélyégével és az egyéb súlyosító és enyhítő körülményekkel.

[42] A közügyektől eltiltás mellékbüntetés alkalmazása nemét és mértékét tekintve is megjelölt jogszabályhelyek szerint törvényes, a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetéssel továbbra is arányban álló.

[43] A terhelt visszaesői minőségére, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára, a feltételes szabadságra bocsátása lehetőségéből történő kizárásra vonatkozó ítéleti rendelkezések a törvényszék által hivatkozott anyagi jogszabályokkal összhangban állók. Mindazonáltal a fellebbviteli főügyészség álláspontja a határozatlan tartamú szabadságvesztésből történő feltételes szabadságra bocsátásra vonatkozó rendelkezések speciális jellegére és az elsőfokú bíróság ezzel kapcsolatos érvelésének téves voltára vonatkozóan helytálló, a kiszabott határozott tartamú szabadságvesztés mellett ugyanakkor ezek érdemi relevanciával nem bírnak.

[44] Az ítélet egyszerűsített felülvizsgálat alapját képező további – így az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámítására, a bűnjelekre és a bűnügyi költség viselésére vonatkozó – rendelkezései törvényesek és megalapozottak azzal, hogy a másodfokú eljárásban a bűnjelkezelő megkeresésével igazolást nyert a védelem azon hivatkozása miszerint a hatóságon számsorl tételszámon bevételezett bűnjelekre vonatkozó, a Fővárosi Törvényszék 2019. május 2. napján kelt és ugyanezen a napon jogerős 5.B.72/2019/19. számú ítéletében már rendelkezések történtek, melyeket a bűnjelkezelő hatóság végre is hajtott, ott bűnjeleket az ügyben már nem kezelnek. Erre figyelemmel az ítéltábla ezen bűnjelekre vonatkozó szükségtelen elsőbírói rendelkezést mellőzte, míg a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időszakokra vonatkozó adatokat az ügyiratok tartalma alapján pontosította.

[45] Figyelemmel arra, hogy a fellebbezések az enyhítését célzón eredményesek voltak, a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselése alól az ítéltábla a vádlottat a Be. 613.§ (2) bekezdése alapján mentesítette.

[46] A másodfokú bíróság ítélete ellen további rendes jogorvoslat lehetőségét a Be. 615.§ (1) bekezdésében foglalt feltétel hiánya zárja ki.

Budapest, 2024. március 13.

dr. Szalai Géza
a tanács elnöke/előadó

dr. Sárecz Szabina Martina
bíró

dr. Lőrinczy Attila István
bíró

A Fővárosi Törvényszék 2023. február 15. napján kihirdetett 3.B.260/2020/117. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság 3.Bf.194/2023/34. számú ítéletében írt változtatásokkal 2024. március 13. napján jogerőre emelkedett.

Budapest, 2024. március 13.

dr. Szalai Géza
a tanács elnöke